

VOIESCI și VEI PUTÈ

	Cap.	Dist.
Pe an — —	lei 128	— 152.
Pe șase luni —	" 64	— 76.
Pe trei luni —	" 32	— 38.
Pe o lună — —	" 11	— —

Unu exemplar 24 par.

Pentru Paris pe trimestru fr. 20 —
Pentru Austria " for. 10-v.a.

ROMANULU

LUMINEZĂ-TE și VEI FI

Abonamentul în București, Pasagiul Român No. 1. — În districte la corespondenții jiarului și prin postă. La Paris, la D. Darrais-Hallegrain, rue de l'ancienne Comedie, Nr. 5. Administratorul jiarului, D. C. Ciocilănu.

ANUNCIURILE
Linia de 30 litere — 1 — leu.
Inserții și reclame, lin. 5 — "

Redacțiunea, Strada Academiei No. 20. — Artictele trimise și nepublicate se voru arde. — Redactorii respunșătorii EUGENIU CĂRADA.

SALA SLATINIANU

ASOCIATIUNEA
AMICILORU CONSTITUTIUNII
SEDINTA PUBLICA
anunțată pentru Duminică se va ține
JOUI LA 6 OCTOMBRE
LA 7 ORE SÈRA.
DESBATERI ELECTORALI

București³ 15 Brumărelu.

Tote foiele publice și, putem di-
ce, toți cetățianii nu se ocupă la noi
de cât de viitoarelegeri. Preocu-
parea este dreptă, temeinică și ori călă
de mari ar fi desbaterile și lupta,
nu numai că nu ne-am pute plânger,
dar ar trebui încă se dorim se fiă
și mai mari. Lupta este viața, și călă
se recunoșcem că noi puțin, forte
puțin am trăit.

„Dă-mi, dă-mi medicul se gen-
rarele eroi Hoche, dă-mi unu lecu
contra ostenelei, dar se nu fiă odina.”
Dup'aceste cuvinte poțe înțelege ei-
neve, chiar de n'ar sci nimic, câte
fapte mari a trebuit se facă națiunea
ce a produs asemenea bărbați. La noi
din contra, n'aușirăm cerându-se de
cât odina, și totu odina. Amu au-
șit noi enșine, adese și pe mulți,
și toți bărbați inteligenți, dicens: „
Amu ostenit.” Și ce făcuseră? S'au
fostu dus de dou se de trei ori,
în cursu de dou se de trei ani, la v'au
întrunire se de dou electorale, și la dou
se de trei alegeri. Amu arălatu ș'am
combătul ani întregi, acestă bôla, pro-
ductu naturale alu sclaviei; patima înșă
fiind vechi, lupta noastră contra ei
nu putea fi victorioasă. Când omul
este pe jumătate degerat, simpte uă
plăcere atătu de mare în acea letar-
giă ce precede mórtea, încăt urasce
și se revoltă pe cât poțe contra ce-
lui ce se încercă alu desghița, alu
readuce la viața. Românii noștri daru,
osteniră, mergendu la dou, trei întruniri
electorale, la dou trei alegeri,
și rezultatul acelei os-
teneli, fără muncă, îl veduram la
2. Mai: uă odină deplină în nomolul
sclaviei; odina morții, și încă a unei
morți rușinoșe. Și nu putea fi alt-
fel: odina aduce mórtea, precum
munca aduce viața.

Din norocire se pare acum că
învașarăm ceva din acea odină a mor-
ții și vedem în adevăr, cel puțin

în aparința, óre-care mișcare, óre-care
semne de viață. Facă cerul c'acestă
mișcare, se nu fiă numai aparinte, se
nu fiă numai uă frământare stérpă, ci
uă adevărată mișcare a vieții, care nu
se ostenece nici uădată, și chiaru mo-
mentele ce par a fi destinate repou-
sului, nu sunt de cât uă lucrare în
întru, astu-fel precum vedem în na-
tură în timpul erno, ce este timpul
repousului aparinte.

În miscarea aptuale întrebaea cea
mai generale și mai serioasă este: „pe
cine s'alegemu, pe cine se trămitemu
la Camera?” Dupe noi respunșulu este
lesne, și s'a datu adesea în puținile
întruniri electorale ce s'au făcutu pân'
acumu în București.

S'alegemu mai înainte și mai cu
seamnă ómeni onesti: ómeni cari nu ur-
blă dupe funcțiuni, dupe întrinderi.
Și cumu se-i cunósemu?

Suferințele trecutului facu ca ș'acestă
alegere se fiă forte lesne. În acești
șapte ani atăt de plini de totu fel-
lulu de încercări, avuram timp se cu-
noșcemu și pe lingă, și pe cei fri-
coși, și pe cei slabi, și pe cei tari în
principiele lor. Astu-fel, spre exem-
plu, Camera cea dupe dou Mai, ne
poțe servi d'unu sementariu de depu-
tați. În acelu timpu în care domni
mișelia, corupțiunea și puterea aso-
lută și órbă care lovia, fără cruțare,
fără șială și fără rușine pe ori cine
se impotrivia voineți se, cată se re-
cunósemu că cei cari s'au opus des-
potismului au dovedit uă tării de ca-
racteru, ș'unu devotamentu pentru lu-
crul publicu, destul de tare. Se lumu
daru procesele verbale ș'acolo vomu
găsi deputați cari înveci strigaș pen-
tru, și alții cari înveci strigaș contra,
de și sciau că fiă care contra îl voru
plăti print'ua lovire.

Acei Ravoviță, Mihăiescu, Călinescu,
Agarici, Paclenu, Ruhu, Sătianu, Cră-
ciun Cosmescu 1) și Stamate Buldurescu
etc. acii 20 se de 30 de deputați ce pe
cându țera întregă cădușe pe brănci ei
au statu cu capulu în susu, au cătat drept-
tul în facia despotismului și astu-fel au
servit drept sentinela Romăniei întregi,
toți acei-a, dupe noi, trebe se vie

1) Avem datoria a recunoșce aci că sătianul
Cosmescul are meritulu și onóra c'a fostu
acelu-a care din ziua d'ainteu, și elu numai
singuru, a votat pe facia contra. Se salutăm
cu respectu asemenea fapte.

și că pentru cea înainte dată nu'm
respunse. A două și se rădică de la
noi uă cut'e lungă acoperită c'unu pos-
tafu negru, în care unu vecinu mi spu-
se că se puseso tată-meu; preotulu ur-
mă estă cutie cu căți-va vecini: par-
veșu încă tote astea. Când remăseșu
singuru cu mama mea în camera de-
șertă, vedea facieș, arđend uia mare,
mă coprinse de spaimă, și începuș
se pling.

„Mi-ducu aminte că mama mea, ră-
tăcită de durare, se puse în genuch
din'aintea mea și mi duse: „Bernard,
o iubitulu meu micu Bernard, o băi-
țelulu meu, suntemu singuri în lume!”

„Mi-ducu încă aminte că unu domnu
pe care nu'l veduseșu nici uădată,
într' uădată în cameră, și duse c'ua
voce puțin camu aspră mamei mele,
căria îi aușise cuvintele ce mi spusese:
„Nu, soro, nu esci singură în lume.”

Mama mea dete unu mare țipetu a-
tuncu, întinse braciile spre necunoscutu
și leșină.

Unchiu-meu revenia din America.

Elu revenia fără veste. Neînșin-
țându pe nimeni de revenirea lui, și,
credend că va găsi pe fratele se for-

de dreptu în camera vitorie, toți a-
cei-a sunt bărbați ce avem și da-
lori și interesu se-i alegem. Simburele
celu mare uă dată găsit, restulu e mai
lesne. Au fostu căți-va în București,
în Craiova, în Iași cari la 2 Mai și
pucinu în urmă, au refusat jurămên-
tul, și ș'au datu demisionu din func-
țiunile de judecatori ce ocupă. Ecă
eră 10, 15 deputați și Senatori. Au fostu
alții cari n'aveau funcțiuni, daru cari n'a-
veau pentru că refusaș d'a servi despotis-
mulu și cari au lucratu necontentu și mai
pe faciă pentru resturnarea lui, fără cru-
țaci unu sacrificiu. Ecă a treia se-
ria de bărbați care ne dau cheze-
șie de independență, și de devotamentu
pentru lucrul publicu, și cu cari pu-
temu dobindi mai multu de cât ma-
ioritatea în amândou Camerele. Ale-
gerea daru, nu este atăt de gr, pe
câtu se pare, destul numai se voim
s'alegemu, cumu dicea și d. Pa-
triciu, într'una din întrunirile electo-
rale, bărbați onesti, cari nu caută func-
țiuni, nici întrinderi, și cari nu sa-
crifică de frică, interesele generali.

Scirile din afară ce ne adueș adu
foile străine, sunt puțin, și de mică
inșențate pentru adu; nu scim înșă
ce poțe aduce dice de mâne și d'a-
cea-a este bine se le asumăm aci.

Pacea s'a făcutu în tote părțile în
Germania, și incorporarea cu Prusia a
cătoru-va state s'a efectuat în linisce.
În Hanovra enșu membrii liberali din
Camera deputaților au priimit, mărgi-
ninduse a declara într'ua întrunire
ce au ținulu la 30 Septembrie că es-
primă dorința că „Con federațiunea Nor-
dulu va fi provisorie, ca astu-fel staturile
Sudulu se potă intra treptat
și realisa unitatea Germanică.

Singurul noru ce a mai remas, este
între Prusia și Sacsonia. Conven-
țiunea nu s'a putut încă închiia,
trupele prusiane ocupă prin urmare
uă parte a Saconiei și se dice că re-
gele preferă a abdica de cât a primi
conștiințele ce i se impun.

În Italia cestiunea este sfărșită. Ge-
nerarele franceș Leboeuf, a priimit
rigatul de la autoritățile austriace, elu
immănăză administrațiunea autorităților
comunale, care, peste puțin voru chi-
ma poporul a se manifesta print'unu
plebiscitu și astu-fel pes'e puțin I-

taliva și fi în faptu, în întregia ei și
astu-fel poporele voru priimi print'unu
faptu nou învătământulu că cine vo-
iesce în adevăr, și poțe, destul nu-
mai se scie a sacrificia totu pentru
cea-a ce voiesce.

ADUNAREA ELECTORALA DIARIULU „ORDINEA.”

„Puterea unei Constituții
stă în iubirea poporulu.”
Benjamin Constant.

Am citit în jiarulu *Ordinea* că co-
legiulu electoralu este convocat în
sala Slatinianu: că libertatea discuși-
nilor este asicurată, că: nu voru pu-
te intra în sală de cât cei cari voru
ave bilete de intrare, ce le voru a-
reta la ușă, și c'aceste bilete se potu
dobindi de către toți acei cari au drept-
luci electorali, și la redacțiunea jiaru-
lu *Ordinea*.

Ca alegătoriș am voitu a merge la
acestă adunare electorale. M'am con-
formatu regulei impuse pentru acest
fel de întrunire electorale, și m'am
adresar la redacțiunea jiarulu *Ordinea*,
care mi-a refusat intrarea. Că-
tre seară însă mi s'a dat de mai mulți
bilete de intrare; mi s'a duse ca se
împart și la alții. Mărturisesc că era
pre târdu se mai împart și la alții;
m'am dus daru dreptu la adunarea
electorale. Pe scară doui domni în-
nalți și robusti îmi strigară: „Stăi.”

Unulu era unu vechiu colonelul dom-
nulu Zăgănescu; celu-altu domnu mi
s'a spus că este de nemu muscalu.

„Biletu de intrare,” mi se duse.
Avend mai multe bilete, am scos
unulu. Domnul Zăgănescu îl luă, îl
puse în busunar și mi respunse: „Nu
e bunu, nu puteți intra.”

De ce nu este bunu? De ce
daru mi s'a dat?

Nu are în dosu numele dumi-
tale, mi se respunse.

Pre bine, bine voți însă a mi-l
inapoia spre a cere socotela celui care
mi l'a dat.

Atunci d nu Zăgănescu îmi adăogi:
„Nu voiu se ț-lu dă, am poruncă,
eu sunt a pădi aci la ușă, a nu lăsa
se între de câtu cei cu biletu de la co-
mitatu; voiu se mi implinesc datoria.”

Vă felicitu și eu de acestă mi-
siune, domnule. Înșă biletulu fiind că
uă fată. Cându va veni timpul, ț-lu
voiu lua, pe Bernard alu dumatăle. Îu
strict, draga mea soră.

Elu n'are defecte, respundea ma-
ma mea.

Chiaru cându ar avea câte-va nu
m'asuș plânger, și conversațiunea se sfir-
șia print'ua mângăiere amicală a un-
chiulu. „Va veni și rândulu meu,”
dicea unchiu-meu, amenințându-mă
cu degetulu, cându fugeam de din-
sul în braciile mamei mele.

Trebe se spun că eram unu co-
pilă forte frumosu. La unu an aveam
uă reputațiune de frumusețe. Nu era
băițelul mai mare de cât mine la dou-
dec de leghe printregiur. Se opraș
în drumu pentru a mă privi. Mamele
altor copii veniaș într'adinsu pentru
ca se me serute, și bătrâni orașelulu
mergend la câmpu, se întorcendu-se
nu treceaș nici uă dată fără se mă măn-
găie. „Parcă e unu măru, diceaș unii;
uă piersică diceaș alții. E minunat!”
diceaș toți din tote părțile. Terancele,
dicele mai cu semn, priviaș pe mama
mea cu unu ochiu gelosu. Ea mi de-
duse țite. „Cine ar fi putut crede că
uă femeie atăt de slabă ar face unu

nu este bunu, nu potu intra; daru a-
celu biletu rămăndu proprietatea mea,
trebe se mi-lu inapoedi.

— Nu voiu, mi se respunse.

Acest faptu s'a constatat și de
domnul comisaru de roșu dupe re-
clamarea ce am făcutu.

Avem înose bilete la mine. Mă a-
dresaiș din nou la d-lu Zăgănescu și-
lu rugai a mi spune cumu trebe se
fiă biletulu de intrare.

— „Se fiă numele d-tale scrisu pe
diusulu îmi respunse.”

— Altu nimic?

— „Nimicu, îmi duse.”

Scoseș atunci unu biletu scrisu astu-
fel: Pofimă, domnule. Este după re-
gulă?

— „Totu nu este după regulă. Se mi
spui acumu cine ț-l'a dat?”

Atunci din întemplanse unu amic
trece și declară că și domnia-sea mi-a
datu unu biletu de intrare.

— „Puteți intra ”mi duse atunci d-lu
Zăgănescu

Celu-altu domnu muscalu îmi duse
„mergi!”

Ajunseș la ușă salii. Aci aușii: —
„stați nu este slobodu.” — Unu altu
domnu, totu Zăgănescu mă opri.

— Daru dumniata ce reguli de in-
trare și, domnule?

— „Biletu,” mi respunse.

— Are biletu, are, strigă atunci a-
miculu cu care me urcasem.

— „Intrați atunci, mi se duse.” —

Întro în sfărșitu în sala colégiulu
electorale. Domnul Chirășescu vorbia;
unii îi striga se nu vorbescă; alții strig-
au, ba se vorbescă. Patruneșu prio
mulțime pină la biuro. Ceruș cuvân-
tul. Domnul A. Pascal îmi respunse:
estă scrisu. După câte-va minute mă
uitai pe listă și vedui că nu eram
seriaș. Mă adresaiș atunci din nou la
d-lu Pascalu dicens: „ceruș cuvântulu;
bine-voți a mă înșerie.” Domnul D.
Ghica mă auș și se întorse la mine
dicens: „Dumniata? cumu ai venit
aciu, ț-am refusat biletulu de intrare.”

— Am avut biletu domnule, am ajunsu
pină aici indeplinindu tote regulele și
formalitățile cerute; vă rog dar a-mi
da cuvântulu. Domnul D. Ghica îmi
respunse: „N'ai avut voiă a intra aici,
nu vei ave cuvântulu.”

— Cumu! nu voiu ave cuvântulu! ba
îlu voiu ave la rândulu meu, căci și
copil atăt de frumos? — diceaș ele
cându vedeaș facia mea sonătoșă la uă
mică ferestă, în dosulu cărei mă es-
punea mama mea totu deuna în țilele
de țirgu.

Sermană mamă, parc' o veduș încăș,
ședend în facia mea, plecată pe lu-
crolu iel și nerădicand capulu de cât
pentru ca se vedăș pe Bernard-ul iel,
eram gloria se.

Acestă frumusețe fără rivale nu stri-
case caracterulu meu. Eram unu bun
și gros băiatu, forte liniscitu, apu-
cându bine ori ce lucru, nemirându-mă
de câtu cu linisce de ce înțelegeam,
și nemirându-me de locu de cea-a ce
nu n'elegeam, surițend fără nelinisce
vieți, forte supus, forte ascultătoriș,
nesuperțorș, adorand cu gravităș pe
mama mea, făcend ori ce fără sco-
motu, eram unu bun felu de copil,
într'unu cuvântu.

Cu tote aste, trebe se dices, că ori
cine ar fi găsit ceva de desaprobatu
în mica, ba nu, în marea mea personă,
m'ar fi surprinsu. Aușind forte de
multe ori repetindu-se că, eram cât
se poțe mai bine, în tote, la urmă,
n'asuș mai fi credut altu ceva de cât
asta.

FOITIA ROMANULUI

AMOARELE UNUI NOTARIU.

I.

Suntu nascutu într'unu forte micu o-
reșel din centru Franciei. Tată-meu
trăia dintr'ua ocupațiune atăt de ne-
înșemnată încăt cu productulu iel nu
s'ar fi putut nici uădată ține casă, da-
că mama mea, care era unu angelu de
abnegațiune, de ordine și de blândețe,
nar fi reușit, prin multă muncă și e-
conomie, a ne face se trăim de adu
pe mâne.

Cu tote aste noi trăiamu fericiti,
când d'ua dată tată-meu se îmbolnăvi
și muri.

Aveam cinc' ani atunci și mi aduc
încă aminte.

Da, mi-ducu aminte de mama mea
desperată, de ochii iel roșiți de la-
crimi, de uă facie aprinsă în camera
tatălulu meu nemșcatu în patulu se,
și de fruntea lui inghițiată spre care
mama mea ș' pleca buzele. Mi aduc
aminte de recela acelei seratăș, de
ochii închisi ai tatălulu meu și de pa-
lărea se care mă înșpăimăntară. Mi-
aduc aminte că ț strigaș: „Tată! ta-

disu că sunteți pentru libertatea cuvântului; am trecut prin cenzură la două ușe, acum ca alegătorii aici am dreptul să vorbesc.

— „Nu îți dăm cuvântul?” — „mi răspunde d-l D. Ghica.

— Ce fel de libertate dar voiți d-văstră?

După aceea domnia-sa începu a vorbi alegătorilor despre libertate!!! Atunci luai din nou curajul și mă adresați d-lui A. Pascal dîcându-i se bine-voiescă a-mi acorda cuvântul. Clătîndu din capu îmi răspunde: „nu!” — Aculțai însă d-le, se vorbește de libertate, ce fel de libertate voiți dar d-tră; ați anunțat că aici este libertatea discuțiunii; ei bine, au voiți astă libertate? — „Nu voim!!!” răspunde d-lui Pascal. — Forțe bine, și nu mai dîsei nimic; mai cu seamă că observasem și ore-care agitațiune în figurele unor domni.

Domnul D. Ghica urmă a vorbi publicului de libertate și alte cuvinte frumoase, și termină prin a propune alegătorilor o listă de 24 de nume. Sala era scototă, un zăclătu continuu în cătu nu se putea înțelege ce voiau și ce diceau alegătorii. Deși eram aprupe de d. Dim. Ghica care citia lista, însă mărturisesc că n'am avut tute numele trecute în listă. Cu toate acestea, numele s'au citit fără întrerupere. Am putut auzi însă că domnul Dim. Ghica a adăogatu că domnia-sea nu se trecuse în listă, pentru că modestia sea nu-i permite și de aceea se propune singur, ca alegătorii să se pronunțe!!!

Domnule redactore. Sunt alegătorii și doresc libertatea colegiilor electorale; doresc a nu fi bilete de intrare, căci a introduce un asemenea obicei este a face colegiuri după placul unui individ; și să-care pôte face asemenea adunări. Uă adunare electorale scimă că se face pentru toți alegătorii și că se consultă opinione loră. Pe când întruinirile de felul acesta nu se pot califica de intriniri libere, conformu spiritului de civitate, de dreptate, de legalitate, conformu onoriu chiaru, dupe care trebuie se urmăm de voimă a poporisa ideile din Constituțiune. În Constituțiune domnesce dreptul de libertate; pe călu acestu dreptu nu se pôte înăbuși, pe atătă nici nu se pôte falsifica până în sfârșitu. Vine timpul cându ne putem asigura de amicii neadeverăți ai libertăților; căci faptele îi trădăză până în sfârșitu. Eu sunt convinsu că libertățile publice din Constituțiune atunci se voru înțări, cându voru înța în ânima poporului. Benjamin Constant a disu: „Puterea unei Constituțiune stă în iubirea poporului. Unu popor nu iubesc

Constituțiune de cătu cându se bucură de dînsa. Elu nu crede de locu într'ua Constituțiune de care elu nu se bucură.” Doresc daru ca întrunirile să fi libere pentru toți și să se facă în deplină libertate. BUESCU.

Domnule Redactore,

În Românul de la 30 Septembrie, este unu articolu nesub-semnatu intitulatu:

Deprinderile sclaviei — Teatrul Italianu.
Pôte că nu l'așu fi cititu cu destulă atențiune, dără titlulu mi-a atrasu curiozitate.

Nu sciamă pină acumă că, în artile frumoase sau chiaru în alte împregiurări, acei cari nu-și manifestă nemulțămirea prin scote, sunt nisece omenă „de deprinderi de sclavi;” credeam din contra că libertatea constă în a lăsa pe să-care se-și arăte mulțămirea sau nemulțămirea în ce modu voiesce.

Se vede însă că m'am înșelat, de ore ce autorele are cutesanța de a numi pe unu întregu publicu sclavu neemancipatu încă, fiindu că nu a făcutu dupe cumu doria domniului. Majoritatea s'a abținut de a face în timpul reprezentațiunei scote reconvenabil, cari nu puteau se aiba de efect, de cătu de a descurajia pe artiști. La finele reprezentațiunei însă, și'a aratatu în indelutul nemulțămirea strigând „pe directore și fluierand-u.”

Socotescu că publicul a făcutu desultu. Cătu despre mine, v'marturisesc, că, de și sistema de a fluiera pe actori și autori, este adoptată și în alte părți, nu sunt însă pentru această sistemă. Cine s'a urcatu pe scotă vre uă dată, scie că pentru unu artistu este destulă desaprobară, cându la tute sforțele ce-și dă, publicul rămâne impasibile, neaplaudându-lu. Alu și fluiera, va se dîcă a-lu face se perđă și ceea ce are. Cređu că în seclulu alu 19 le, pe lângă cele alte progrese ce au făcutu omenii, ar fi bine se lase aste obiceiuri în adevărul barbare; mai cu seamă că, de cându s'a introdus diariile în lume, pôte a critica cine-va indelutul fără a alerga la astu-felu de medie. Dără se admitemu pentru unu momentu această sistemă ca bună. Dără ore D. Pavan tenorulu, sau altu artistu nu este bun, a cui este culpa? a lui, care nu se pôte schimba din ce este, sau a colui ce l'a adus? Dără atunci de ce nemulțămirea se cađă asupra lui și nu asupra directorului, căci elu este responsabilu de tōtă trupa. D. Pavan, dupe cătu ne putem pronunța pină acumă, căntă cu destulă artu, se vede că este unu artistu de merit, vocea sea însă este răgușită. Defectulu însemnatu, se

înțelege, dără dacă acei cari l'au fluierat, ar fi fostu mai cunoscători, ar fi fostu mai indulgenți pentru unu artistu, care își posedă indelutul arta, care nu debută la noi ci vine cu ore care reputațiune și care face totu ca se ne mulțămescă. Cătu despre basu, pe cătu l'am putut cunoște pină acumă, de și nu este uă celebritate, căntă însă curat și are unu registru de voce destulă de întinsu; singurulă se defectu, după opiniunea mea, este timbrulu vocii s'e, care este camu străinu, și lipsa ore cumu de gesturi potrivite cu situațiunea. Despre prima-donă nu putem vorbi, căci n'am asistat la prima reprezentație. D. Spiro vedend nemulțămirea publicului, a promis print'unu anou, că va aduce altu tenore, conformu contractului ce are cu guvernulu. Credemă că pină la sosirea altu tenore nu se voru mai repeli scene ca cele trecute, cari nu facu de cătu a descurajia pe toți artiști, chiaru și pe cei bun.

Ceea ce mi se pare însă și mai curiosu în articolulu acela, este frasea următoare: „artiști fluieră și își urmăresc, prezintărele, căntându a se impune publiculu.” Dără ore în contractu există condițiunea că, dacă vre unu artistu nu va fi bun, pină la sosirea altuia, teatrulu se să închidă?

Nu credemă una ca asta, mai cu seamă că avem în stagiunea acăsta pe D. Steller și D-na Pozzi, cari ne potu dispensa câte-va zile de tenore. Cătu despre predicerea autorelui că „incet, incet, ne vom deprinde de a merge pe calea libertății” dără în artile frumoase, „a merge pe calea libertății” va se dîcă se ridem de unu bietu artistu care este indelutul de abile în arte, daru nu mai are voce, care în fine după cumu am mai disu, n'a venit de sine, ci adus de directore, apoi atunci am dori ca predicerea domniei se să remăie ne implinită și ne ar placă mai bine, în viitoru, protestațiunile pe uă cale mai liniscite și demă de seclulu în care trăim.

G. Ștefănescu.

— Dără în fine, nu-ți place? dîse mama mea cu îngrijere.

— Ba da, de, făcu unchiu-meu dându din capu; însă n'așu fi superatu d'aru fi pucină mai slabu.

— Mai slabu! strigă mama mea; ai prefera pe unu copilū mai slabu!

— Mi'e tēmă se nu mănince prē multu, adăogi unchiu-meu.

— Bernard are bună poftă de măn-care, este adevēratu, însă nu mănincă mai multu de cătu trebuie, elu nu e lacomū, dîse mama mea.

— Ar trebui se-lu facem se alerge mai multu și chiaru se-lu obosim pucinū, adăogi unchiu-meu.

— Se-lu obosim, a sermanulu copilū! Daru la ce gāndesci iubite frate?

— Acăsta e ideia mea.

— Adevērul este că unchiu-meu avea dreptate, erampē multu frumosu! Crescand necontentu, ajunsesemă a trage în balanța cea mare a vecinulu nostru bācanulu, cătu doi s'au trei copii de vērsta mea. Pe lângă mine unu singuru n'ar fi trasu uă unț.

— In acea zi, ajunserăm prē țirđiu la liturgiē, și mama mea atăt de pioasă, fu mai pucinū liniscitā decātă altă dată.

la cele-lalte părți ale epistolei d-lui G. Ștefănescu.
Anteia: totu ce se scrie în diariu, fără subscriere și fără nici vr'ua inițiale măcaru, sunt lucruri ale redacțiunii. — Alu doile: Domnia-sea pôte vedea, de va voi, că redacțiunea a voit a profita de cestiunea teatrului spre a vorbi în genere de tute cestiuniile și mal cu seamă de cestiunea politică. Titlulu chiaru, care a atras curiositatea onoratulu d. G. Ștefănescu, este d'ajunsu c'a s'arâte scopulu Redacțiunii, care crede, d'a sea datoriă d'a profita de ori ce ocaziune pentru a lovi în viciile și n greșelele generali. Redacțiunea Românulu crede că viciul nostru, în genere vorvind, este d'a ne pleca capulu în facia ori carii nevoie. Domnia-sea, a vedutu că deprinderea sclaviei a ajuns atăt de mare în cătu satianulu, cându i se rupe carulu în drumu și inercușeză braciele, injurā și s'e ore întrege pină se să otărăscă a se pune pe lucru. A vedutu și vede pe tōtă ziua, unu omu căduțu, unu caru frântu, unu incendiu și lumea se grămădesc daru stă, se uită, dă din umeri, în locu d'a pune mâna ș'a da ajutoru, în locu d'a manifesta simțimētele de simpatia, de datoriă prin acțiune. Tute aceste dupe noi, sunt simțimētele apatice provenite din sclavi; și noi suntem de o-piniunea lui Solon, care cerea ca celu care nu se manifestă pentru, s'au contra se să gonit din republică.

D. G. Ștefănescu dîce că dupe domniului „libertatea constă în a lăsa pe să-care se-și arete mulțămirea sau nemulțămirea în ce modu voiesce.” — Negreșit: de ce însă ne rădică nouă libertatea ce o voiesce pentru domnia sea? Dumniului este de opiniune a vedea, a simpli, b'nele s'au reulu ș'a tăcea. Noi, credemă că omul este unu dobitocu cūvētătoru; că elu trebuie se-și manifeste simțimētele și că, fiindu membru alu societății, are și datoriă a și le manifesta. Prin acăsta însă nu impune simțimētele s'e, ideile nimeni; le propaga, manifestându-le, și cei lalți aprobă s'au desaproba. Acăsta datoriă n'ave facutu și noi; am manifestatu și manifestam opinionea noastră; d. G. Ștefănescu a manifestatu la rândul se, și ecă ne amēndu cu datoriă de omenii liberi implinită; dacă țaceam noi, dacă țacea d. Ștefănescu, dacă țacea parterulu, lucrurile ar fi mersu mai în linisce, daru dupe noi, din acea țăcere ar fi eșit unu profum de sclavi, s'au de mormentu, cea-a ce este totu una.

Alu treile argumentu alu d-lui Ștefănescu este că nu este culposu artistulu ci întreprindătorulu. Ne unim cu domnia-sea; noi cerem ca publiculu se-și manifeste aprobarea sau desaprobaria sea, și nu desbatem acum contra ce. Dacă d. G. Ștefănescu voiesce negreșit se să dreptu și se cercezeze cine este culposul, apoi, dupe noi, este nedrept și cându atacă pe d. Spiru.

Contractulu întreprindătorului, cu subvențiunea ce i se dă, este peste putința a se executa, nu se potu plăti artiști bun prin suma ce le pôte da d.

— Ea întorcea foiele cărței s'e c'ua agitațiune care nu era în caracterulu iei.
Cătu-va timp dupe acăsta, unchiu meu cră mai dîse ceva. Elu voise se mē ie în bracie pentru a mē trece din sufragerie pe ferēstră în grădină.
— E forțe greū dîse elu mamei mele. Parcă e uă bucată de plumb plodulu acăsta.
— Mie nu mi se pare așia, dîse mama mea.
— Unchiu-meu spusese atunci mamei mele istoria tinereulu Romanu care, purtand în tute zilele unu vîtelu în spate, ilu mai purta încă fără se simplă, cându vîtelulu devenise taurū.
— Acăsta istorie pāru a nu face nici uă plăcere mamei mele. Inșā ea nu raspunde decāt prin țăcere.
— Daru, din tute chipurile cu care se puteau face neplăcere iubitulu meu unchiu, țăcere era celū mal bunū.
— Elu începu a plesni din degete, semu ca începea a se supera.
— Cumu era ore cându a venit pe lume? dîse elu mamei mele; cumu era la șese lune, la unu anu, la cinci-spre-dece luni, d. Pouff?

— Am uitat se spun că unchiulu meu

li părea reu că nu mi fusese nānașu, și că a doua zi dupe sosirea lu, elu mē hotezase cu acestu gloriosu prenume.

— Elu a fostu totu deuna celū mal frumosu copilū din lume, dîse mama mea.

— Me unescū, dîse unchiu-meu, ș'ar fi trebuit se prevedu responsulu dumatiale, dragā sorā; însă, în fine, totu deuna elu a avut aerulu care-lu are acumū?

— Ce aerū are elu ore, dupe dumnēta?

— El ce dracu, dîse unchiu-meu, uitete la elu.

— Buna privire a mamei mele se opri asupra-mi cu admirațiune.

— Eū vedū că are unu aerū prē bunū, dîse ea.

— Ei bine! uite elu, dîse unchiu-meu, pe care sângele rege a mamei mele mē irita, gāsescū că cu prē buna lui mină, prē liniscitū, are aerulu unu grosu notariū, și la dece ani acăsta e prē timpuriū.

— A! frate, dîse mama mea, vrēndu se mē facă se ridū, a se mē facă se plāngū, căci vedū că sermanulu teū Pouff nu-ți place.

— Am uitat se spun că unchiulu meu

li părea reu că nu mi fusese nānașu, și că a doua zi dupe sosirea lu, elu mē hotezase cu acestu gloriosu prenume.

— Elu a fostu totu deuna celū mal frumosu copilū din lume, dîse mama mea.

— Me unescū, dîse unchiu-meu, ș'ar fi trebuit se prevedu responsulu dumatiale, dragā sorā; însă, în fine, totu deuna elu a avut aerulu care-lu are acumū?

— Ce aerū are elu ore, dupe dumnēta?

— El ce dracu, dîse unchiu-meu, uitete la elu.

— Buna privire a mamei mele se opri asupra-mi cu admirațiune.

— Eū vedū că are unu aerū prē bunū, dîse ea.

— Ei bine! uite elu, dîse unchiu-meu, pe care sângele rege a mamei mele mē irita, gāsescū că cu prē buna lui mină, prē liniscitū, are aerulu unu grosu notariū, și la dece ani acăsta e prē timpuriū.

— A! frate, dîse mama mea, vrēndu se mē facă se ridū, a se mē facă se plāngū, căci vedū că sermanulu teū Pouff nu-ți place.

— Am uitat se spun că unchiulu meu

li părea reu că nu mi fusese nānașu, și că a doua zi dupe sosirea lu, elu mē hotezase cu acestu gloriosu prenume.

— Elu a fostu totu deuna celū mal frumosu copilū din lume, dîse mama mea.

— Me unescū, dîse unchiu-meu, ș'ar fi trebuit se prevedu responsulu dumatiale, dragā sorā; însă, în fine, totu deuna elu a avut aerulu care-lu are acumū?

— Ce aerū are elu ore, dupe dumnēta?

— El ce dracu, dîse unchiu-meu, uitete la elu.

— Buna privire a mamei mele se opri asupra-mi cu admirațiune.

— Eū vedū că are unu aerū prē bunū, dîse ea.

— Ei bine! uite elu, dîse unchiu-meu, pe care sângele rege a mamei mele mē irita, gāsescū că cu prē buna lui mină, prē liniscitū, are aerulu unu grosu notariū, și la dece ani acăsta e prē timpuriū.

— A! frate, dîse mama mea, vrēndu se mē facă se ridū, a se mē facă se plāngū, căci vedū că sermanulu teū Pouff nu-ți place.

— Am uitat se spun că unchiulu meu

li părea reu că nu mi fusese nānașu, și că a doua zi dupe sosirea lu, elu mē hotezase cu acestu gloriosu prenume.

— Elu a fostu totu deuna celū mal frumosu copilū din lume, dîse mama mea.

— Me unescū, dîse unchiu-meu, ș'ar fi trebuit se prevedu responsulu dumatiale, dragā sorā; însă, în fine, totu deuna elu a avut aerulu care-lu are acumū?

— Ce aerū are elu ore, dupe dumnēta?

— El ce dracu, dîse unchiu-meu, uitete la elu.

— Buna privire a mamei mele se opri asupra-mi cu admirațiune.

— Eū vedū că are unu aerū prē bunū, dîse ea.

— Ei bine! uite elu, dîse unchiu-meu, pe care sângele rege a mamei mele mē irita, gāsescū că cu prē buna lui mină, prē liniscitū, are aerulu unu grosu notariū, și la dece ani acăsta e prē timpuriū.

— A! frate, dîse mama mea, vrēndu se mē facă se ridū, a se mē facă se plāngū, căci vedū că sermanulu teū Pouff nu-ți place.

— Am uitat se spun că unchiulu meu

li părea reu că nu mi fusese nānașu, și că a doua zi dupe sosirea lu, elu mē hotezase cu acestu gloriosu prenume.

— Elu a fostu totu deuna celū mal frumosu copilū din lume, dîse mama mea.

— Me unescū, dîse unchiu-meu, ș'ar fi trebuit se prevedu responsulu dumatiale, dragā sorā; însă, în fine, totu deuna elu a avut aerulu care-lu are acumū?

— Ce aerū are elu ore, dupe dumnēta?

— El ce dracu, dîse unchiu-meu, uitete la elu.

— Buna privire a mamei mele se opri asupra-mi cu admirațiune.

— Eū vedū că are unu aerū prē bunū, dîse ea.

Spiru, în conformitate cu plata ce priimesce. Voiesce d. G. Ștefănescu dreptatea? Se întieidică subvențiunea teatrului Italianu, s'au s'o suprima și se lasa pe întreprinore se se înțelgă cumu va putu cu publiculu, adică: se puiă prețurile înțării cătu va voi, și se remăia ca publiculu se plătescă de va voi și se ceră de la întreprinore conformu banilor ce dă. Ecă, după noi dreptatea, însă ș'acăsta, coru manifestare. Ori ce ar dîce, d. G. Ștefănescu, noi stăruiam a crede că omul trebuie se se manifeste necontentu și'n tute simțimētele s'e, și că numai deprinderile sclaviei n'ave să tăcemū și se n'plecămū capulu.

BROSIURILE SEPARATISTE.

Edițiunile Unirei, de *Georges Cigara* (Avocatū). (Urmare.)

D. Cigara împarti broșura sa în patru părți, pe paragrafi, cărora le-au dat titlurile următoare: § I. Necesitatea unirei. § II. Istoria. § III. Organismu și § IV. Remediu infailibilu. D. Cigara recunoscse principiulu unirei țerei Moldovei cu țera Muntenescă. Cându două state mici omogene înconjurate de state mari, se vedu (dîce pag. 3) înălțun ajunse la extremitatea barbară, atunci „instinctulu celu mai naturalu a acelor mici state omogene este de a se uni” neapăratu... Acestu instinctu naturalu în Moldova trebuia se fie și mai puternic, fiindu că Moldovenii aveu sub ochi lor unu trecut de ciuntire (țeara Bucovinei și a Besarabiei). Se facea unirea, și-au disu unii barbați, și se o facemū sub unu principu străinu cu tron hereditariu, ca se nu mai existe intrigile domniilor. „Ideia este mărētă” (strigă ad D. Cigara, pag. 4) „nimine nu o pôte contesta.” Totuși D. Cigara are unu ce restrictiv, uă parțică adversativă, unu însă forțe semnificativă în fraza sa unionistă.

Întregu spiritulu broșurei d-lui Cigara este în frasa ca acăsta: unirea este neapărată, a se uni însă prin uă egalitate sistematică; Unirea este ideie mărētă, fatalitatea însă a voit u ca ea se fie condusă nu de acei ce se scia u a o aprefia. D. Cigara, precum am aratatu, admite principiulu unirei, însă respinge aplicarea lui raționabilă. Aici neconsecința este invederată. Așia la § II, unde face istoria dezvoltărei ideiei de unire, dîce că „tōtă lumea cunoșce că fără sprijinulu Franței stindardulu unirei n'ar fi putut flutura nici unu minut,” că „Moldovenii nostri nu prea erau moldo-fili, fiindu-că nici uă dată ecōlele n'au căutat a inspira eleviloru simțulu patriotismulu;”... că „evenimētele politice, care ne-au produsu Convențiunea din 58, au făcutu ca guvernulu Ghica se n'ar vie prin căimăcāmia omenilor se, și astu felu s'ndardulu unirei reinviā și reincepu a flutura.”

Însă... de acolea înainte D. Cigara se pune a aprefia miscarea unionistă ca și cându ea n'ar fi fostu de cătu uă mare amăgire. Pētra filosofă, panacee universală: aceste suntu epitelee cu care este gratificat unirea de D. Cigara. Mai mult încă: omenii cari

Unchiu-meu era camu grosolanu, însă era și bunătatea în persoană, cumu se dîce. Vedend că atinsese pe mama mea prea la ânimă, vru se îndrepte vorba.

— Elu, se mi displăcă, elu, fiulu sermanulu meu frate, elu, copilu teū, dragā sorā alu meu prin urmare, nu te gāndesci Daru de-ar fi cocosiātu, strimb, chiaru cându Bernard ar fi unu ipopotamū adevēratu, totu l'așu adora, bietulu băiatu.

— Și voindu se unescă pruba cu vorbele:

— Aide, vino pe genuchiele unchiulu teū, domnule notariū, dîse elu, cu veselie!

— Dacă eramū camu grosu, totuși eramū forțe agerū; nu lāsaiū pe unchiu-meu se mē mai chiamă a doua oară, și seriū cu atăta vicioșie în braciele unchiulu meu, încātu eramū se-lu dāu josu.

— Saperlot, strigă elu, camu ridendū, camu superatu, parcă unu elefantū mi'a săritu în spate.

— Mama mea începu a plānge. (Va urma).

P. I. Stahl.

au propagat ideea sunt calificăți într-un mod... necalificabil, ca se nu dicem mai mult. „In Moldova (dice pag. 6) stindardul unirei flutura, mai cu seamă, în mâinile a trei clase de oameni... Cea întâia clasă, și cea mai principală, de și mică la număr, era, compusă de „câți-va bărbați cari sciau bine și înțelegeau că Muntenia n'a fost și nu va fi nici uă dată sinceră în privirea Moldovei... A doua clasă, și cea mai numeroasă, era jumimea noastră core, avându-și anima plină de mărire și de naivitate, ceea unirea s'ar avea simțului culpabilă alți clasei întâia... Cea a treia clasă era a omenilor, fără nici uă pozițiune, și alți cărora interesu orb, a cărora „ignorantă și incapacitate“ și face a flagorna ori-ce guvern, fie turc, fie muntén. ... Faciă cu aceste trei clase unioniste, însă... compuse de amăgitori sau amăgiți, D. Cigara pune pe cei ce nu voriau unirea și cari aveau trei credințe ce-i făceau se voiască uă confederațiune cu două guvernuri, și nu uă unire sub unu singur guvern“ (pag. 7) In se vedem acum care erau motivele anti-unionistilor, sau mai bine cele trei credințe ale celor cu confederațiunea cu două guverne.

Credința întâia era că „unirea nu ne pôte fi tolerată de puteri... A doua credință era că „Muntenii au se caute a ne lua totu, și chiar a ne cuceri... A treia credință era ca unirea fiindu condusă de „unionistii de clasă I,“ cari se vedeau pe atunci la putere, și cari formau o „sectă proscrisă de totu românul înțelept“ nu era cu puțință a se accepta de cătu uă paralișie universală...“

Aceste trei credințe, în părerea d lui Cigara, au fost cuvântul de a fi alți necredincioșilor în unire. D. Cigara dice acum că „credința întâia s'au înălțatură prin evenimentele din afară: însă... ca „credința a doua“ nu numai „nu s'au înălțatură, dar astăzi o au toți unistii“ cari au uă inimă independentă, și care nu linguesc pe guvern pentru funcțiuni. „Citescă fie cine (adaogă D. Cigara) citescă art. 125 din Constituțiune, prin care se proclamă Bucureștii de capitală; citescă discursurile ținute în Camera la proiectul pentru strămutarea curții de Casațiune în Iași; citescă votul Muntenilor în această obiect, și faciă și reflexiunile sale. Nu vorbim despre procederea guvernului muntenescu de la 3 Aprilie, nu vorbim de broșura anonimă intitulată: Strămutarea curții de justiție în Iași. Aceste două puncturi, după noi, sunt prea înjositoare pentru ca se le dăm ore-care aprecieri, le lăsăm cu totu în agonia lor proprie...“

Acastă credință independentă și nelingvitoare a d-lui Cigara este adevăratul și principialul motiv alți opiniei sale politice. De aceea am citat-o, în frase întregă, ca se fie mai în evidență. Ceea ce face pe d. Cigara, acum unionist cu inima independentă, și nelingvitoriu, ca se albă credința nelălaturată că Muntenii au luat totu, este numai că guvernul țierilor unite are aștețat scaunul se în Bucureștii, și că totu acolo este instalată și înalta curte de Justiție și Casațiune Pentru această d. Cigara consideră unirea, principiu salutaru, necesitate neapărată ca neaplicată încă, ca nepusă în lucrare. „Unirea este în adevăr votată“, dice d. Cigara (pag. 8); „... ne rămâne acum a vede care este sistemă dupe care se pôte aplica, dupe care se pôte stabili unu ecilibru politic...“ Care e acea sistemă propusă de d. Cigara, și care este acela ecilibru? In seimă acum b'ne din ultimul paragraf alți broșurei citată mai sus.

D. Cigara, în § III alți broșurei sale, care pōrtă titlul: Organismu, ne spune și ne espune pe largu care este părerea d-sale despre organizarea unirei. Unionist cu inima independentă și nelingvitoriu, d. Cigara pune în capul § III această frase: „Dacă unirea nu e uă utopie, se uă simplă opiniune, dacă unirea este în adevăr uă necesitate pe care o simțim, și uă dorim, atunci trebuie se ne ocupăm serioș de organizarea ei.“ Minunată! Deară ce sistemă de organizare propune autorul Ecilibrului Unirei? Am veditu deja că se inscrie în contra art. 125 din Constituțiunea de la 30 Iunie și că atacă cu vehemență votul Constituantei în cestiunea statornicirii curții de Casațiune în Bucureștii. Vrea se dică

Bucureștii ca urbe capitale, Bucureștii ca scaunul Curții de Casațiune, Bucureștii singuri este greutatea ce apasă peptul deschis alți unionistului cu inima independentă. Despre partea noastră, mărturisim ca, pe cătu ne plac individii inimoși, pe cătu detestăm pe cei indivioși: căci invidia mai totu deuna orbescă și întuneca adevărul. Moldovenii noștri, nu! nu sunt invidioși. Nici unu orașiu alți Moldovei, nici însuși Iașii patrioți, nu pismuesce mărirea și prosperitatea Bucureștiiului, ca urbe capitale a României. Ceea ce pretinde Iașii, și o pretinde cu totu dreptul, este ca se nu fie părăsit, se nu rămăie la mila străinilor, se piară ca orașiu român. Căci da adl înainte Bucureștii nu este numai alți Muntenesci. Bucureștii este alți tutaror Românilor, Bucureștii este alți Iașienilor și alți Moldovenilor celu pucinu pe cătu și alți Bucureștenilor și alți Muntenilor. Acesta este adevăratul adevăr.

Este dără în rățecire Ecilibristul unirei cându vine și dice unele c'aceste: ca „Moldova, ca mama unirei, are dreptul și face socotelile ei: că ea are a studia conștenta ce a făcut; ca Muntenia au făcut se se inscrie în Constituțiune acelu articlu special prin care se constituie Bucureștii de capitale permanente a României; ca votul relativu la strămutarea curții de Casațiune din proună cu susu d'isul articlu provocă separațiunea; ca Iașii orașiu plinu de viitoriu, mai curându sau mai târziu nu pôte de cătu a fi „capitala firească a României, dacă România se va realiza vre-o dată în adevăratele ei limite;“ că, imprivirea pozițiunii strategice și a populațiunii Bucureștiiului, această urbe română nu are cele mari avantaje asupra Iașii: toate aceste diverse considerări ale d-lui Cigara nu voru convinge pe nimene ca acea ce este de făcut astăzi, pentru consolidarea unirei, de care și dumneal pōrtă grija acum, nu este nici de cumu ca se atacăm Bucureștiiul nostru în statul se legalu, în prerogativele se constituționale dpre Constituțiunea noastră, în vigore de la 30 Iunie.

Acestu adevăr de mare importanță credem că nu va scăpa din vedere nici însuși inteligențului ecilibristu alți unirei. Dumneal doresco uă Românie în limitele ei naturale, și, în asemenea eventualitate, asceaptă pentru Iași privilegiul de capitale firească: ei bine! s'adungem întâiu acolo! Dară pēn'atunci se remănem, cu centrul guvernului naționalu acolo unde ne-am pus înșine prin libera noastră voință, prin libera noastră Constituțiune. Nu putem se punem astăzi în cestiune bazele fundamentale ale regimului nostru constituțional, cându elu deabia este instaurat de Adunarea națională. Atunci s'ar chăma că defacem iarna ceea ce am făcut v'era: că destrămăm astăzi cu mâna noastră purpura ce am țesut ier. Penlopea însăși ar ride de fapta bărbaților nostri de Statu.

Cestiunea capitalei, însă, pare că preocupă mai multu pe d. Cigara; însă în fapt d-lui ține la „ecilibru“ se uă mai tare de cătu la ori-ce. Totuși pare ca însuși vede ca, fără a ataca urbea Bucureștii în prerogativele se constituționale, cu greu este de a se mai face aiurele unu alți douăle centru guvernamentalu. D. Cigara dă a se înțelege unde-va, ca în trecăt, (pag. 14), că omenii politici de la 1862 încōce n'au căutat la necesitățile și interesele noastre materiale cându au strămutat centrul administrațiunii Moldovei din Iași în Bucureștii. Avem și noi conștenta că omenii nostri politici de la 1862 și încōce au neglijet cu totu interesele economice însă trebuie se spunem totu uădată, dacă vrem a fi drepți, că din această neingrigire n'au suferit singuru Iașii, se uă numai districtele t. Moldovei. T'era întregă au suferit de ineptia și rapacitatea func-

ționarilor, de necapacitatea și venalitatea ministrilor.

Este ore dreptu d. Cigara cându dice (pag. 14) ca „pe cându s'a datu impulsu unirei, Moldovenii cei de „uă integritate necontestată în funcțiuni ce au fost ocupat, cei cari, „pe lingă integritate, aveau și ore-care capacitate, pentru a ține „ecilibru politicu“ alți țerei lor, acei „bărbați... s'au retras și au refusat a loru concursu la astă operă“?.

Face ore laudă d-nu Cigara aceloru bărbați cându dice că ei au refusat concursul lor unirei?

Noi, nu credem nici una nici alta. Bărbații integri și capabili au fost respectați în funcțiunile lor; numai ecilibristii politici, inamicii unirei, a fost lăsați la uă parte.

Dără astăzi cestiunea stornită sub nume de ecilibru unirei nu mai este la ordinea zilei, fiindu că, bună-ora, uă administrațiune generală civilă pentru districtele t. Moldovei este uă idee condamnată de partea cea mai mare a Moldovei: cu toții, și unionistii vechi, și ecilibristii ai unirei, cu toții cerem, astăzi și cerem cu totu dreptul, decentralizarea administrativă.

Acastă vrea se dică că cu toții suntem pentru autonomia comunală, pentru administrarea de sine a comunelor și a districtelor. A se concentra, însă, în Iași uă administrațiune generală ori-care, n'ar fi în realitate de cătu uă centralizare subalternă, uă centralizare provincialistă fără rațiune și fără utilitate practică, uă centralizare contrarie spiritului și literii Constituțiunii noastre liberale. Asemene putem dice și pentru de-fințarea curții de apel din Focșani că ar fi uă măsură contrarie principiului liberalu că: justiția trebuie se fie cătu mai aprōpe de justițiabili. Asemene despre casieria generală, care s'ar pune sub controlu curții de compturi, putem dice că ar fi uă anomalie de a se subtrage de sub controlu ministrului de finanție, carele singuru are răspunderea înaintea reprezentațiunii naționale.

Despre altele, nu mai dicem astăzi nimica: am d'is indostol pentru ca se arătăm că ecilibru unirei propus de d. Cigara nu se rădēm pe altu ceva de cătu pe unu punctu imaginariu, suspensiu în aer, adecă că unirea de acum înainte ar fi a se realiza. Ear țielul spre care ținde d-nu Cigara este invederat destrugerea unității naționale constituite, desființarea unității guvernamentale în profitul unu centru de administrațiune separată, desbinată, dacă nu de uădată și facișu opusă administrațiunii superioare. In fine consecințele neapărate și invederate ale sistemii propuse de d. Cigara nu pot fi alta de cătu negarea principiului descentralizării în tota puterea cuvântului; de cătu supunerea țerei întregi la unu dualismu administrativu care n'ar întârzi a degenera într'unu separatismu ineptu și fatalu naționalității române.

(Tribuna Română.)

Prin decret cu data 29 Septembrie trecut, D-na El. Macri, actuala directore a externatului secundar de foto din Iași se confirmă definitiv în postulu de directore a internatului centralu de foto din Iași, care postu îl uă ocupă de mai multu timpu provisoriu.

Prin decret cu data 30 Septembrie curentu, d. Stefan C. Șendrea, doctoru în științele politice, în dreptu și în știința administrativă, este numit în funcțiunea de avocat publicu alți județului Iași, în locul d-lui Teodoru Bonciu, remasă în disponibilitate.

Domnule Redactore!

Sub scrisul, alegătoriu în colegiulu III, posedând și biletu de intrare de la Comitatu „Ordinii“, m'am presintat

a s'era la adunarea din Sala Slătianu, împreună cu persoanele aci suspise ca marturi, din cari mai multe aveau semene bilete, și am fost respus și datu afară cu lovitore. Eacă cumu înțelegu libertatea acei de la „Ordine“. Crețându că este bine ca publicul se cunoscă această, v' adresez dară această scrisoriă, supsemnată și de alte persoane cari v'edându această procedere nici n'au mai voit a intra în sală.

Urmăz semnătorele a 48 alegătoriu ca marturi.

Domnule Redactore,

In noptea de vineri spre sâmbăta întorcându-mă la locuința mea, mahalaua Postovari col. verde Nr. 18, am găsit casa baricadată de omenii Poliției, în fruntea cărora era d. Comisar de Verde și d. Comandru de gardiști, ușele deschise prin forță, obiectele din intru în cea mai mare desordine, și chiar eu insum amenințat în libertatea mea individuală. Suprins de această călcare neacceptată și, necunoscându motivele ce au putut se provōce uă asemenea lovitură în liniscea și interesele cetățiene, m'am adresat către d. Comisar de Verde cerēndu explicațiun. Acesta lupe câte-va momente de agitare confusă, imi spuse că este uă neînțelegere, și că cauza acestei neînțelegeri și acestei procederi din parte-i este d. Comisariu de Galben.

Apelezu la opinianca publică și la guvern contra unei asemenea urmări care pune în pericol liniscea publică, respectul legitoru, alți domiciliului și alți libertății individuale garantată prin Constituțiune și ceru satisfacțiune contra acestei insulte ce mi s'a făcutu.

Priimiți, domnule Redactore, încredințarea p'esebitei mele stime și considerațiuni.

Pascale Guisceanu.

FELURIMI.

Uă companie de cinci persoane, explorându termurile riului Colocada, a descoperit acum de curându uă mare piramidă în mițloculu unei câmpii deșerte. Ea era compusă din pietre de 18 degete pină de 3 picioare de grosime și de 5 pină la 8 de lungime. In partea ei superioare esiste unu podișu avēndu mai multu de 50 de picioare lă care latore; însă se presupune că piramida a fost astăzi felu trunchiat prin uă scuturătură a pământului, se uă pōte neisprōvită la clădirea ei, fiindu că s'a găsit pe pământu uă mulțime de materiale cari par a proveni se uă din dărîmare se uă din pregătire pentru clădire. Așia cumu este astăzi, monumentul are 104 picioare de înălțime. Acestu monumentu deosebesce de piramidile Egiptului intru că aceste sunt compuse din pietre aședate în trepte, pe cându în piramidele americane materialele au fost cioplite dupe unghiulu de înclinare datu, și suprafața lor e netedă de jos până în virf.

Unu gravu generariu Americanu purtându braciulu dreptu în eșarpă, intră, mai în luna trecută, într'unul din cele mai mari magazine de bijuterie din London; acolo, interesantulu personagi, care și perduse braciulu în resbelulu dintre Nordu și Sudu, privesce cu pucină mulțumire toate obiectele precioșe, cercei, flori, braciotele încărcate de brilate, și la urmă negăsind nici una din aceste podobe demne d'a fi purtate de socia lui, scote un desemn, cu toate amănuntele lui, care reprezintă uă braciotele forte frumoșe și bogată, și intră pe negucitori d'că pōte se'i faciă uă asemenea cu ce pōțiu, negucitoriulu esaminându desemnulu, declară că va face braciotele întocmi dupe placulu ilustrului clienț, și cu precieulu, moderat de 2000 livre sterlingu. Geacariulu nostru e cetățianu din America de nor-

d, nu se tocmește. Dina și ora cându braciotele va fi gata e lipsat.

Negucitoriulu e esact, Americanulu e iar pină la minută. — In ziua întâia braciotele e gata, gravulu generariu a venit spre a o lua, o esamină mai întâiu cu atențiune și găsindu-o întocmai dupe desemn, bagă mâna în busunariu, scote uă pungă, o deschide, și esclamă cu mânie.

— A drace! am luat uă pungă. Ce e de făcutu? generariulu se departe; elu va rămăie în magazin și va trimite pe valetulu se acasă cu un biletu spre a aduce suma; mâna drăpătu fiindu luată d'ua bōma a Iancheilor, elu nu pōte scrie și rōgă pe negucitori se se însemneze pe chărție aste câte-va vorbe.

„Dr. ga mea, am sevrșit uă afacere bună, trimiteți pe înfașoșitoriulu acestui biletu 2000 de livre.

— Cu ce nume se suptu se iu, dice negucitoriulu sfirșind de scrisu.

— Nu e nevoie de suptu-semnătură, ea scie.

Biletulu fu datu valetulu, și generarele rămăie în magazin. Insa uă oră trace, două, se întârzi și valetulu nu se mai întorče; generarele furiosu plecă și elu dupe valetu; însă nici unulu, nici altulu nu mai revin.

S'era vine, negucitoriulu închide magazinulu și se duce acasă fiindu depărtat de magazin.

— Ce ai făcutu cu cele două mii de livre ce mi-ai cerutu, îl întrebă femeia lui, la cină.

Negucitoriulu remase înmărmurit, forte pucinu mulțumit d'această desertu dupe cină; elu înțese totă înșelătoria a cărui pradă fusese, daru unde se mai găsescă pe generariulu, prefăcutu pōte acum în cerșetoru precum fu se se adinēci în generariu?

L'evenement.

Demetrius Andreianu doctoru în dreptu de la facultatea di Parisu fiulu d-lui Andrei Danielon, dânduși obștesculu sfirșitu; părinții și frații se pătrunși de cea mai adancă mihnire, rōgă pe toți cunoscutii se, a se afla cu prezența dumneilor la ceremonia funebra ce va avea locu marți la 4 ale cōrentei Octombrie, plecând Cortegiulu d'acasă dupe podulu Beiliculu No 70 și oprinduse la Cimitirulu Belu, unde se va inmorminta.

Sub Locot. Andreianu.

ANUNGIU IMPORTANTU.

Lipsa de uă școlă Elină aici în capitală pentru numeroșii copii ai compatrioților nostri a fost simțită de toți, și fondarea ei dorită de toți. Grațu Domnului, școlă este deja fondată și deschisă; nu rămăie dară altu ceva, de cătu a se profita de densa ce e au copii, și dorescu uă crescere Elenă.

Condițiunile sunt cunoscute; atātu numai repelăm aci că „acei cari au mițloce potu intra în t'erni cu plată de 50 galbeni; eră cei fără mițloce voru fi o t'erni de uă camu dată fără nici uă plată, p'au cându școlă va fi în stare se prîimescu și ca în t'erni fără plată.“

Pe lēngă copii elenilor potu intra și alți de ori-ce națiune și religiune totu cu condițiunile menționate.

Școlă se albă lingă biserică armenescă, destul de spațioșă și cu curtea și grădina întinsă pentru copii.

Totu ce ne-a statu prin puțință sau făcutu. Rămăie acum ca compatrioții noștri se arată, cătu iubescă limba lor și educațiunea națională a copiilor lor.

Organisatoru școlii Elenice.
G. Olimpiatu.
Z. P. Sardellis.
Th. A. Paschides.

PORTRETULU

ANASTASIE PANU
Se albă de vëndare la Administrațiunea Românilor și în librăria Danilopolu, la Pasagi.

DE VINDARE. Pădurea mea din Districtul Mehedinți, hotarul gârbovitu lângă Ciocârnașani în apropiere d'ua poșta de Turu-Severin, lemne cea mai mare parte de cherestea. Doritorii se voru adresa la sub-scrișul în București Strada Isvoru No. 34. Colonn Stavri Brătianu No. 495. 10-2q.

DE VINDARE GRU DE SEMINTE, de calitate foarte bună la Moșia mea Brinceni din Județul Teleorman cu preț de 7 Galbeni chila pe loc. Din acesti Grău s'a vëndut la mai mulți arendași pentru semență. Doritorii se potu adresa și la cancelaria mea din Busurești strada D'omnei No. 6, în toate zilele. No. 504. 3-3q. Mișa Anastasiu.

LA ADMINITTAȚIUNEA Ziariului Românului se vînde hârtie cu ocaoa.

MOȘILE Alimancsei Paniga și Franțari din districtul Oltu p'asa Șerbăneșci proprietățile Locotentului Costică Murgulescu, sunt de datu cu arenda de la Sf. Dumitru viitoru; doritorii se voru adresa la D-lui în București în propiele sale case din Mah. Amđi. No. 511. 2-3q.

SE INCHIRIAZA, de la Sf. Dumitru viitoru Prăvălia cu No. 1, die Pasagiū, în Rondū scara No. 2.

UN INSTITUTEUR, qui s'est occupé pendant 30 ans de l'éducation de la jeunesse dans de grandes maisons à l'étranger, cherche à se placer. Loge à l'hôtel Neubauer No. 19. No. 493. 6-2q.

5,000 GALBENI se'u pe jumetate sunt de datu cu dobândă prin ipotecă, doritorii a'i lua, potu lua informații de la Maria I. Orășanu, Mahalaua Radu-Vodă. 3q.

DE INCHIRIATU. Unu apartamentu, unu salonu, 4 odăi, grajdū și șopronu, o prăvălie în dosu Bărăției No. 9.

DE INCHIRIATU

De la Sf. Dumitru unu apartamentu cu 4 camere și dependințe de susu ale caselorū N. Stamatiađi No. 9. strada Șelari (alătura cu Hotel Fieschi) se se adresețe la proprietaru chiaru acolo. No. 500. 10q.

BURSA VIENŢI.

12 Octombriū. FL. KR.

Metalice	59 95
Naționale	66 —
Lose	78 70
Creditulū	710 —
Acțiunile băneșci	148 —
London	127 90
Argintū	126 75
Ducați	6 07
Argintū în Mărfuri.	

MIȘCARILE PORTULUI BRĂILEI 27 SEPTEM. ȘI GALAȚI 14 SEPTEM.

NUMELE PRODUCTELORŪ	BRĂILA.	GALAȚI.	CORĂBIE ȘI VAPORŪ.	BR.	GAL.
Grău ciacărū calitatea I-ū, chila cîte lei.	250-260		Corăbii sosite încărcate.....	1	
" " " " II-a, " " "	236-242		" " " " deșerte.....	3	
" " " " I-ū, " " "	216-225		" " " " pornite încărcate ..	8	
" " " " II-a, " " "			" " " " deșerte.....	3	
" " " " arnăutū Ghirea			Vapore sosite	5	
Secara	145-150		" " " " por ate	2	
Porumbū	155-170		Șlepurī porrite la Sulina încărcate	6	
Orđū	100-110				
Ovăđū					
Meiū					
Rapița					

DE INCHIRIAT

De la Sf. Dumitru viitoru prăvălia din colțu și uă p'ivniță mare din casele mele, Calea Moșilorū vis-a-vis de Otelulū Londra. Doctoru CAPȘA. No. 449. 10-2q.

DE INCHIRIAT

și **VINZARE**

Casele D-nei Efrasina Tonecoviei, Strada Curtea Veche No. 8. No. 442. 15-3q.

M. L. ROSENTHAL.

recomandă unu asortimentu de **HAINE GATA BARBATESCI** PENTRU TIMPULU ACTUALU PREȚURI FORTE MODERATE

Calea Mogoșoie casa d. Filăpescu No. 11 vis-a-vis de Ministerulū de Resbelū.

LIBRARIA SOCECU ET CIE

Calea Mogoșoiae No. 7.

A eșitū de sub-tiparū **DESPRE SCRIEREA LIMBEI ROMANE** de D. TITU MAIORESCU. Prețulū lei 6 par. 10 Eesempl. No. 491. 3-2q.

A eșitū de sub-tiparū **ISTORIA SACRA** de D. DIMI. JARCU. Prețulū 21 parale Eesemplarulū. No. 490. 3-2q.

DEPOSITU DE CIMENTU DE 1-IA CALITATE HANU GHERMANY 42 LEI SUTA DE OCA

DEPOSITU LA TIPOGRAFIA C. A. ROSETTI. 12 ZVANZI VADRA

AU SOSITU ACUMU UNU NOU TRANSPORTU DE VINU VECHIU DE DRAGASIANI, VIA BRATIANU.

DEPOSITU LA TIPOGRAFIA C. A. ROSETTI 12 ZVANTI VADRA

CASSE DE FERU

Resistătoare contra Efracțiunei și Incendiu. PENTRU PESTRAREA de BANI CATASTIFURI și DOCUMENTE

STRADA SELARI NO. 11.

I. R. prima fabrica austriaca esclusivamente privilegiata di Casse di ferro doppiamente sicure contro il fuoco e l'infrazione di **FEDERICO WIESE, Vienna.**

Queste Casse che furono in tutti esposizioni industriali premiate, danno la massima sicurezza sino adotta raggiunto.

STRADA SELARI NO. 11.

DIN PRIMA FABRICA alui **FRIEDRICU WIESE** in **VIENA,** dotata la tote Esposițianele Industriale cu **MEDALIA** Intiulū Rangū și investat cu Privileg. c. r. Austriacū.

Dep. 2 itul General se află în Capitală la **D-ni Caspar Gubler et Wartanowicz** care suntū și Aghenții pentru Romania. **FRIEDERICU WIESE.** No. 498. 52-2q.

CASSE DE FERU

DIN RENUMITA FABRICA a lui **F. WERTHEIM & C-E** in **VIENA**

Depositulū pentru Romania se află în **BUBURESCI** la **D'lor APPEL et C'e** și este asortatū cu case din tote mărimelē.

AVISU IMPERTANTU.

Noua noștră incuetore de siguranță se deosebesc de tote cele l-ale existente până acum, prin lipsa areurilorū în intrul lorū, din care causu nu necesită nici unu felu de reparaturī. — Mica lorū gaură face imposibilū de a dohindi desuercia lorū prin cãrte se'u alte instrumente de asemenea natură, ba impiedică chiar și spargerea prin intermeđiulū erbei de pușcă, în cãtu aceste incuetori nu se potū deschide, de cãtu numai cu propiele sale chei Brășcelle noștre de siguranță se inchidū fără cheia, și a-cēsta nu se întrebunțēză de cãtu numai la deschidere.

STRADA COVACILORU NO. 1.

CASSE DE FER sigure in contra **Focului și Spargerei** pentru **păstrarea de BANI, CATASTI., DOCUMENTE** ETC. din Fabrica **F. WERTHEIM et C-e** in **VIENA.**

1,000 Galbeni acelu care va deschide brōșca noștră sistemū american fără cheia ei.

Voiagiorulū nostru Domnū **RIEDEL,** care se află acumū în Bucureșci, se pōte găsi la D-lorū **APPEL et C-ie,** și este gata a da ori care și cesplicațiune despre fabricațiunile noștre

DEPOSITU DE VINU ALBU și TAMAIIOASE,

de 3, 4, și 5 ani din cele mai renumite vii de la Drăgășani et Negotin (Sırbie) se află de vândare la sub-sennatulū cu butoiū, și a se pune la butilii saū cu ocaoa. Magasinulū se află vis-a-vis de Prințu Stırbeuū calea Mogoșoie No. 122 la Leulū pe butōe Florea Burcescu (22. 237)

CIMENTU ADEVERATU DE PORTLAND

MAGASINULU IOAN ANGHELESCU. (Calea Mogoșoiei vis-a-vis de Palatulū Domnescū.)

Aū sositū și se află de vândare UA MARE CANTITATE de CIMENTU ADEVERATU de PORTLAND calitatea garantată și precilū foarte moderatū.

Se pōte trimite și afară in ori ce parte a Romăniei.

MOȘIA BALDOVINESCI se'u **PIETROIU,** din districtulū Brăila, proprietate a d-lui Demetrie Cămpinianu, este de arendatū, prin licitațiune cu oferte pecetluite, pe unu termenū de 5 ani cu începere de la St. Gheorgie anulū viitorū, 1867. Licitațiunea se va face în 29 ale viitorulū Octombrie.

Doritorii vorū afla scință de condițiunile arendărei la domiciliulū d-lui Constantin A. Grezulescu, Strada Cherestrulū No. 24, în Bucureșci unde li se va încunoscința și loculū unde va avea a se face licitațiunea.

LOTERIE

Unu tablou ce represintă O BARCA pe BOSPHOR, pictura de Domnulū Teodor Aman, proprietate a sub-scrișulū, se'u pusū în jocu cu 650 Numere a 7 Stanți numerulū. Doritorii potū vedea tabloulū espusū la magazinulū meū casa D-lui N. Lahovari vis-a-vis de piața Teatru-lui unde se procură și bilete. Lotulū se va trage în Cafeneaua Fialcovsei, în dioa de 10 Noembrie viitorū 1866. Ioan Alecsiu. No. 461. 10-2q.

NOULU MAGASINU DE COLONIALE, MEZELICURI, VINURI, LIQUERURI, ETC. A LUI **PETRACHE IOAN** (HANULU SERBANU-VODA No. 19 et 20. LA JIANULU).

Subt-insemnatulū desfăcându-mă de tovarășia ce am avutū în timpū de 5 ani cu d-lui Păunū Popescu in Magazinulū de lângă Pōrta Hanulū Zlătarū. Am deschisū acestū nou Stabimentulū suptū propria mea firmă. Pe care cu respectū viū a-lū recomanda Inaltei nobilimī și onorabilulū Publicū, asortatū cu tote felurile de articole COLONIALE, PRODUCE ALIMENTARE, MEDELICURI STREINE și INDIGENE, ALUATURI PENTRU SUPE, LIQUERURI PRANȚOPEȘTI, VINURI de BORDO, ȘAMPANIA și VINURI de GRECIA, RACHU de HIO și altele tote de calitați cele mai superioare și pōspete.

Suptū insemnatulū după uā lungă cespieriență ce amū făcutū in profesiu-nea, sperū cā voi putea fi domnū de a satisfacē pe toți onorabilii D-ni viđitatorii ai Stabimentulū meū, atitū cu bunelē calitați ale mărfurilorū cu prețurile cele reduse precumū și cu serviciulū celū mai onestū.

Facū darū a mea plectată invitație

PETRACHE IOANU.

NB. Am primitū Vinuri Negre și Unguresci și Ladigene cu ocauași cu butilii, Iere moi pōspete, Păstrăvi afumați, precumū și acvărate Iere Negre de Taiganu. No. 357 23-2q

N. IOAN ALESSIU 42

plăța Teatru-lui in casele Domnului **NICOLAE LAHOVARI** sub balcon, a primitū unu bogatū asortimentū de „service” de „masă” de porcelan și cristalu unu mare depositū de totū felulū de „oglinde” in rame polcite, asemenea de „service” de „dulcēță cea cafe și spalatū de modelulū” celū mai nou, precumū și totū felulū de obiecte de porcelan și cristalu finū.

Pe lângă aceste se află și o mare cantitate de „pinză de Kouburg și olandă”, pe care trăgindu-o de adreptulū din primele fabrici pōci garanta calitatea superioară și modestia precilurilor. No. 407 29-J.-D.